

29. Apr. 1843

FACTS

Date:

29. Apr. 1843

Page number:

Dagbog B, side 50-51

TRANSCRIPTION

29 April

Poesi og Prosa er som Ild og Vand. Jeg elsker Poesien der lever hos Folket i dets Sagn og Sange, Ingen kan elske den høiere end jeg; men jeg hader disse lavede •51• Folkesagn, der tit paa en forstyrrende Maade klæbe sig fast ved yndige Steder. Hertha-Dalen¹ har aldrig ret villet smage mig som Offerlund, den har jo Intet, der minder om en saa fjern Tid, ja stod der endda en Klynge Ege, som de to paa Jægerspriis,² der dog kan føre Tanken langt om end ikke langt nok tilbage – De Navne, man giver flere af Høiene ved Leire har ligeledes stødt mig og dette sagde jeg idag Worsaae,³ der lod til at glæde sig derved, da det ogsaa var hans Mening, at det var senere Benævnelser; men han vedføjede Frode-Høi ved Værebros, og strax blev jeg tavs, den vilde jeg nu gjerne skulle beholdt sit Navn – hvorfor? jeg veed det ikke, jeg elsker dette Sagn om Folket, der bar deres Konge om Land i tre Aar før de kunde bekvemme dem til at skille ved Liget og stæde det til Jorde ved Værebro. Det har bedrøvet mig at see to uhyre Gruusgrave at udhule Frode-Høi;⁴ men jeg var temmelig ligegyldig ved at see en Kong Hests forsvinde paa samme Maade ved Leire, og maatte lee, da Bonden sagde mig at den Tue, som nu Plougen Aar for Aar gjør mindre kjendelig, var Kong Føls Grav. – Jeg synes at Ælden er nok [overstreget: for] [til] at give mig Interesse for de Stensætninger, der er saa gamle, at vi Intet veed om dem, uden at de er standhaftige Mindesmærker, vore Fædre have sat dem selv. Ligesaa vammel jeg bliver ved de daarligt lavede Sagn, ligesaa meget frygter jeg dog den tørre Videnskabsmand, der med sin Lærdom bortvifter Duften fra mangt et yndigt Sted.

¹ Lundbyes besøg i Herthadalen ved Ledreborg er omtalt i dagbogen, 5. oktober 1842.

² Lundbyes tur til egene i Jægerspris Nordskov er omtalt 21. juni 1842.

³ Arkæolog og historiker Jens Jacob Asmussen Worsaae (1821-1885).

⁴ Omtalt i dagbogen, 27. juni 1842.

søndtræde hver Skabning, der lever om den; men
den lader sig villig tæmme og erkjender sig selv
at sigge derved en aandelig Overlegenhed, den maa ber-
e sig for. — Er der ikke ogsaa i mig en saadan Frem-
adskriden, opreiser der ikke ogsaa i mig et saadant Liv,
der leenges efter at yttre sig, indtale sig? Men der gaar
Mennesker paa denne Jord, som hentes af en saa-
dan Længsel, Mennesker, som mangler Loven til
at indtale dem — de gaar bort til deres Skaber, ufer-
staaede, der^{es} Liv var sørgeligt, deres Plaat maa
staae til Høiens Næder. — Underligt, imderligt
er Livet! vi tænke — de Leende gruble og gruble — og
til sidst maa vi dog Alle staae til Gaaede, den store
Gaaed, som Skaberen ikke har givet Nogen at kunne
løse. Selv den klogeste den Stalteste skal dog ydmygt
føle: der er et Romme, hvorover hans Tanke ikke
kan flyve.

26 April

Jeg var idag til Alters hos den gamle Prof. Proerser, der
rigtig nok bliver for gammel til at forrette Tjenesten i Kirken.
Jeg kunde have trægt til et kraftigt Guds Ord ved denne
Leilighed, og havde ogsaa hellere sagt derhen, naar jeg vid-
ste det var at være værdt, dersom ikke flue af Familien
har deltaget i denne Blandning i Anledning af
Joathims Confirmation.

29 April

Pæsi og Prosa er som Ald og Vand. Jeg elsker Pæsi
der lever hos Folket i det Sagn og Sange, Ingen kan
elske den mindre end jeg; men jeg hader disse Lænde

Falkesagn, der tit paa en forstyrrende Maade klæbe sig
fast ved et yndigt Sted. Men: Daler har aldrig set
vilket smage mig som Offerlund, den har jo fittet,
der minder om en saa fjern Tid, ja stod der endda
en klippig Ege, som der to paa Jagers friis, der
dog kan føre Tanken langt om end ikke langsmuk
tilbage — de Navne, man giver flere af Klæderne
med Leine har ligeledes stået mig og dette sagde jeg
idag Warsaw, der lad til at glæde sig dermed, da
det ogsaa var hans Mening, at det var senere
Bemærkelser; men han vedførte Frader Klæd ved
Værelse, og strax blev jeg taars, den vilde jeg mig gjære
skulde beholdt sit Navn — hvorfor? — jeg ved det ikke,
jeg elsker dette Sagn om Falket, der har deris Konge om
Land i tre Aar for de kunde begynde me som til
at skilles ved Liget og stode det til Jerde ved Værelse.
Det har betrukket mig at see to uhyre Jerns grave at
indhale Frader Klæd, men jeg var temmelig ligegyldig
ved at see en Kong Klædst forsvinde paa samme
Maade ved Leine, og maatte lee, da Bonden sagde
mig at den Træ, som var Slangen Aar for Aar blev
mindre kjendelig, var Kong Falks Grav. — Jeg synes
at Alder er nok for at give mig Fortærelse for de Sten
sætninger, der er saa gamle, at vi fortæller med om dem,
uden at de er standhaftige Mindesmarker, hvor Træ
haar sat som selv. Ligesaa varmed jeg bliver ved de
saarlige laede Sagn, ligesaa meget frygtet jeg dog
Bortførelse Videnskabsmand, der med sin Lærdom borteifter
Luften fra maugt et yndigt Sted